zodat alleen ondernemingen met een betrekkelijk ver beneden het communautair gemiddelde gelegen bezettingsgraad van de clausule profiteren.

Waar de crisistoestand zich over de gehele linie had uitgebreid, zodat alle ijzer- en staalondernemingen ermee te maken hadden, mocht de Commissie het er voor houden dat de opgelegde produktiebeperkingen slechts tot „uitzonderlijke" moeilijkheden leidden bij ondernemingen die, wat de bezettingsgraad betreft, aan bepaalde voorwaarden voldeden.

Dat als drempel een afwijking met 10 % van het gemiddelde is vastgesteld, is ook niet als onrechtmatig te beschouwen. De door de Commissie verlangde marge moet de mogelijkheid bieden om enerzijds het quotastelsel op wezenlijke punten te handhaven, anderzijds rekening te houden met de uitzonderlijke omstandigheden die door toepassing van zulk een stelsel zouden kunnen intreden.

2. Waar in algemene beschikking nr. 2794/80 een welomschreven referentieperiode voor de vaststelling van de referentieproduktiecijfers van de ondernemingen in de ijzer- en staalindustrie wordt aangegeven, kan er slechts met de werkelijke produktiecapaciteiten gedurende die periode rekening worden gehouden.

3. Eén der wezenlijke voorwaarden welke volgens het recht der Lid-Staten moeten zijn vervuld, wil het tot erkenning van een noodtoestand komen, is dat de gevaarsituatie welke het onrechtmatig handelen rechtvaardigt, niet door betrokkenen zelf is teweeg gebracht. Die voorwaarde is niet vervuld, wanneer de omstandigheid welke de onderneming in de noodtoestand zou hebben gebracht, met een door de onderneming zelf gedane economische beleidskeus samenhangt.

4. Het stelsel van produktiequota, zoals het op grondslag van artikel 58 van het EGKS-Verdrag rechtmatig is ingevoerd bij algemene beschikking nr. 2794/80, die voor alle betrokken ondernemingen bindend is, zou worden ondermijnd, zo al niet weggevaagd, wanneer iedere onderneming zich, met een beroep op een door ernstige economische moeilijkheden veroorzaakte noodtoestand, aan de beperkingen zou kunnen onttrekken en het haar toegekende produktiequotum naar believen zou kunnen overschrijden. Dit zou een voor het systeem fnuikende kettingreactie doen ontstaan en artikel 58 een dode letter doen blijven.

In de gevoegde zaken 303 en 312/81,

KLÖCKNER-WERKE AG, ijzer- en staalonderneming, gevestigd te Duisburg, vertegenwoordigd door B. Börner, hoogleraar te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de advocaat E. Arendt, kantoorhoudende aldaar, Rue Philippe-II, 34B,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur N. Koch, als gemachtigde, bijgestaan door E. Grabitz, hoogleraar aan de Vrije Universiteit te Berlijn, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst der Commissie, Bâtiment Jean Monnet, Plateau du Kirchberg,

verweerster,

betreffende de nietigverklaring van de individuele beschikkingen van de Commissie de dato 19 en 28 oktober 1981,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, P. Pescatore, G. Bosco, T. Koopmans en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: P. Heim

het navolgende

ARREST

De feiten

I — Feiten en schriftelijke behandeling

Een uitgesproken crisissituatie op de staalmarkt in de zin van artikel 58 van het EGKS-Verdrag deed de Commissie besluiten tot de invoering — bij beschikking nr. 2794/80 van 31 oktober 1980 (PB L 291, blz. 1) — van een produktiequotastelsel voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie der Gemeenschap, dat tot 30 juni 1981 zou blijven gelden.

Volgens de artikelen 2-4 van de algemene beschikking zou de Commissie voor de afzonderlijke ondernemingen per kwartaal quota vaststellen voor de produktie van ruw staal en van de vier categorieën walserijprodukten, waarvan de eerste de litigieuze produkten omvat. De berekening dier quota zou voor elke onderneming zijn gebaseerd op de refe-

rentieproduktiecijfers per kwartaal, in dier voege dat voor elke maand van het betrokken kwartaal dezelfde maand in de periode juli 1977-juni 1980 in aanmerking zou worden genomen gedurende welke het totaal van de produktie van de vier categorieën walserijprodukten het hoogst was geweest. De drie aldus gekozen maanden, die niet op elkander behoefden te volgen, vormden de referentieperiode en de referentieproduktiecijfers voor ruw staal en voor de vier categorieën walserijprodukten zouden gelijk zijn aan de onderscheiden produktiecijfers tijdens de referentieperiode.

In de gevallen in de leden 3, 4 en 5, van artikel 4 der beschikking bedoeld, kon de Commissie evenwel de referentieproduktiecijfers — en derhalve de produktiequota die aan de betrokken ondernemingen werden toegewezen — binnen zekere grenzen verhogen.

Volgens artikel 14 der beschikking kon een onderneming indien de daarbij opgelegde produktie- of leveringsbeperkingen voor haar uitzonderlijke moeilijkheden zouden doen rijzen, zich — voorzien van het nodige bewijsmateriaal — tot de Commissie wenden. De Commissie zou het geval dan zo spoedig mogelijk in het licht van de doelstellingen der beschikking onderzoeken en in voorkomend geval tot aanpassing van de bepalingen der beschikking overgaan.

Krachtens voormelde beschikking heeft de Commissie de ijzer- en staalonderneming Klöckner-Werke AG te Duisburg bij brief van 19 december 1980 voor het eerste kwartaal van 1981 haar referentieproduktiecijfers en de produktiequota, resulterende uit de toepassing van de verminderingspercentages van artikel 5, medegedeeld. Deze — voorlopige — beschikking werd na wijziging der quota in dier voege dat produkten waarvoor geen beperkingen gelden erbuiten vielen, op 4 april 1981 bevestigd. Tegen geen van beide individuele beschikkingen werd beroep ingesteld en Klöckners produktiequotum voor walserijprodukten van categorie I werd voor het eerste kwartaal van 1981 op 539 003 ton bepaald.

Op 4 februari 1981 vroeg Klöckner bij de Commissie krachtens artikel 14 der beschikking een verhoging van het haar toegekende quotum aan, stellende dat zij zich voor „uitzonderlijke moeilijkheden" geplaatst zou zien, indien zij zich aan dat quotum moest houden. Bij als individuele beschikking te beschouwen brief van 19 oktober 1981 wees de Commissie het verzoek als ongegrond af.

Inmiddels had Klöckner in het eerste kwartaal van 1981 het haar voor walserijprodukten van categorie I toegekende produktiequotum met 28 682 ton overschreden. Van die overschrijding werd Klöckner door de Commissie een verwijt gemaakt in een brief van 15 juli 1981, waarin haar werd verzocht om, overeenkomstig artikel 36 van het EGKS-Verdrag, opmerkingen in te dienen. Klöckner gaf hieraan gevolg in haar brieven van 27 juli en 25 augustus 1981, aangevuld door de verklaringen welke de vertegenwoordiger der onderneming tijdens een op 24 september 1981 gehouden hearing heeft afgelegd. De verklaringen der onderneming niet aanvaardend, heeft de Commissie haar krachtens artikel 9 van beschikking nr. 2794/80 bij beschikking van 28 oktober 1981 een boete van Ecu 2 151 150 opgelegd.

Krachtens artikel 33 van het EGKS-Verdrag ging Klöckner voor de eerste maal in beroep bij op 30 november 1981 ter griffie van het Hof ingeschreven verzoekschrift, waarin zij nietigverklaring vordert van de beschikking der Commissie de dato 19 oktober 1981, waarbij op

haar verzoek om verhoging van de produktie- en leveringsquota voor het eerste kwartaal van 1981, afwijzend was beschikt.

Krachtens de artikelen 33 en 36 van het EGKS-Verdrag ging de onderneming voor de tweede maal in beroep bij op 15 december 1981 ter griffie van het Hof ingeschreven verzoekschrift, waarin zij primair de nietigverklaring van de individuele beschikking der Commissie de dato 28 oktober 1981 — tot oplegging van geldboete wegens overschrijding van het quotum — en subsidiair verlaging van die boete heeft gevorderd.

Bij beschikking van 5 mei 1982 heeft het Hof wegens verknochtheid beide zaken voor de mondelinge behandeling en de uitspraak gevoegd.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Bij beschikking van 13 oktober 1982 heeft het Hof beide zaken naar de Vierde kamer verwezen.

II — Conclusies van partijen

In de *zaak 303/81* concludeert *verzoekster* dat het den Hove behage:

— verweersters beschikking van 19 oktober 1981 nietig te verklaren.

In de *zaak 312/82 concludeert verzoekster* dat het den Hove behage:

1. verweersters beschikking van 28 oktober 1981 nietig te verklaren;

2. subsidiair: het bedrag der in de bestreden beschikking opgelegde geldboete te verlagen in voege als het Hof zal vermenen te behoren;

3. verweerster in de kosten te verwijzen.

In beide zaken concludeert de *Commissie* dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen;

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. Zaak 303/81

Het eerste middel van *verzoekster* houdt een betwisting in van de rechtmatigheid van de redengeving van de op 28 oktober 1981 door de Commissie genomen beschikking, volgens welke uitzonderlijke moeilijkheden als bedoeld in artikel 14 van de algemene beschikking slechts kunnen worden erkend wanneer de bezettingsgraad van het betrokken bedrijf meer dan 10 % beneden die van de andere fabrikanten in de Gemeenschap is komen te liggen. Verzoekster meent dat men zich niet tot automatische toepassing van één enkel criterium als de bedoelde 10 % mag beperken. Integendeel: ligt de bezettingsgraad nog geen 10 % beneden dat gemiddelde, dan is de Commissie volgens verzoekster gehouden alle omstandigheden van het betrokken geval te onderzoeken, om uit te maken of zij nochtans geen uitzonderlijke moeilijkheden opleveren. Door geen zodanig onderzoek in te stellen zou de Commissie het EGKS-Verdrag hebben geschonden en détournement de pouvoir hebben begaan.

Verzoeksters tweeds grief tegen de gewraakte beschikking houdt in dat de Commissie, toen zij bij de toewijzing der quota de bezettingsgraad van voormelde straat voor warmgewalst breedband op 50,4 % schatte, van een te hoog cijfer is uitgegaan: die walsstraat zou destijds voor slechts 39 % zijn benut, 17 % beneden het communautair gemiddelde dat ongeveer 55 % bedroeg. Het verschil tussen de door de Commissie aangehou-

den bezettingsgraad (5,4 % beneden het gemiddelde) en de werkelijke bezettingsgraad (17 % beneden dat gemiddelde) moet worden toegeschreven aan het feit dat verweerster voor de capaciteit van Klöckners walsstraat II voor warm gewalst breedband een te lage schatting heeft aangehouden: de Commissie ging uit van een schatting van 355 000 ton per maand, terwijl de capaciteit in werkelijkheid 459 000 ton per maand bedroeg.

Verzoekster ontleent dit cijfer aan het „Technical Audit Report" van 1 mei 1981. Volgens het eerste gedeelte van dit rapport, dat door het Belgische instituut „Centre de recherches métallurgiques" (CRM) en de Japanse firma Kawasaki Steel Corporation is opgesteld, schat Kawasaki de capaciteit van walsstraat II voor warmgewalst breedband te Bremen op 487 000 ton per maand, terwijl CRM alleen op een lager cijfer is uitgekomen omdat zij niet van de — nadien vastgestelde werkelijke capaciteit is uitgegaan. Hieruit zou blijken dat het door Klöckner in zijn beroep genoemde cijfer van 459 000 ton per maand nog aan de lage kant was.

Voor het geval dat het Hof mocht menen dat het bewijs van de werkelijke produktie van bedoelde walsstraat door het expertiserapport Kawasaki alleen niet kan worden geleverd, zou verzoekster haar bedrijf gedurende zes weken onder toezicht van een expert op volle toeren willen laten draaien, waarmede het probleem definitief tot oplossing zou kunnen worden gebracht.

Weliswaar heeft de Commissie — naar verzoekster aanneemt — haar schatting gebaseerd op door verzoeksters onderneming zelf op formulier 2/61 verstrekte gegevens, maar zij acht dat van geen belang. Ter uitvoering van artikel 14 van beschikking nr. 2794/80 mag haars inziens niet een vroegere of theoretische produktiecapaciteit in aanmerking worden genomen, doch uitsluitend de daadwerkelijke huidige capaciteit; zij meent dat het verstrekken van bedoelde statistische gegevens een simpele routinezaak is geweest, zodat ze aan de hand van de werkelijke gegevens moeten kunnen worden gerectificeerd. Dat de onderneming op bedoelde vragenlijst de Commissie dus verkeerd heeft voorgelicht, zou haar aanleiding mogen geven aan verzoekster een geldboete op te leggen, maar vermag de toewijzing van een te laag produktiequotum niet te rechtvaardigen.

Verzoekster betoogt tenslotte dat verweerster bij de schatting van haar produktiecapaciteit in ieder geval geen acht heeft geslagen op de capaciteit van de andere walsstraat van het bedrijf te Bremen (Bremen I), waarvan de exploitatie in april 1974, in verband met de herstructurering van het bedrijf, tijdelijk moest worden stopgezet.

De *Commissie* brengt hiertegen allereerst in dat artikel 14 van beschikking nr. 2794/80 een uitzonderingsbepaling is en dat de erin besloten liggende machtiging slechts geldt indien de uitzonderlijke moeilijkheden waarvoor de onderneming zich geplaatst ziet, het gevolg zijn van de toepassing van het quotastelsel. Daarvan uitgaande, heeft verweerster steeds aangenomen dat een onderneming het hoofd aan uitzonderlijke moeilijkheden had te bieden, wanneer de bezettingsgraad er na de toepassing van het quotastelsel ten minste 10 % beneden het communautair gemiddelde was komen te liggen. Het aanleggen van die maatstaf maakte het de Commissie mogelijk de haar in artikel 14 der beschikking toegekende discretionaire bevoegdheid zonder gevaar voor

discriminatie en objectief uit te oefenen. Specifieke situaties als in artikel 14 bedoeld, kunnen zich voordoen wanneer de volgens artikel 4, sub 1 en 2, van beschikking nr. 2794/80 vast te stellen referentieproduktiecijfers van een onderneming sterk van het communautair gemiddelde afwijken, zonder dat er aan verhoging krachtens artikel 4, sub 3, 4 en 5, dier beschikking kan worden gedacht. Zulke situaties kunnen bijvoorbeeld worden vastgesteld, wanneer langdurige of herhaalde technische storingen of stakingen tot uitzonderlijk lage referentieproduktiecijfers hebben geleid. In zulke gevallen kan de toepassing van de algemene regelen betreffende vaststelling der quota voor de betrokken onderneming leiden tot een ver beneden het communautair gemiddelde gelegen bezettingsgraad. De ervaring heeft trouwens geleerd dat een afwijking van minder dan 10 % het bestek van normale schommelingen niet te buiten gaat. Zonder gevaar voor discriminatie kan dus alleen een grotere afwijking in aanmerking worden genomen. Het is dus volstrekt logisch en legaal dat men voor de toepassing van artikel 14 deze maatstaf heeft aangelegd.

Met betrekking tot de tweede grief, volgens welke de bezettingsgraad van verzoeksters bedrijf 17 % beneden de gemiddelde bezettingsgraad van de ondernemingen van de Gemeenschap zou hebben gelegen, beperkt de Commissie zich in hoofdzaak tot een herhaling van de argumenten, door haar voor het tweede kwartaal van 1981 ontwikkeld in de zaken 119/81 en 244/81, waarin hetzelfde probleem was gerezen. Maar al mocht de capaciteit van haar breedbandstraat II te Bremen 459 000 ton per maand en niet 355 000 ton per maand hebben bedragen, dan nog hadden de quota niet volgens artikel 14 van de algemene beschikking kunnen worden verhoogd: in haar beschikking van 19 december 1980 tot vaststelling van Klöckners produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981, heeft de Commissie de referentieproduktie der onderneming reeds — krachtens artikel 4, sub 3, van de algemene beschikking — verhoogd. En waar een der voorwaarden voor zodanige verhoging is dat — voor dezelfde installaties — de gemiddelde bezettingsgraad van een onderneming in het tijdvak juli 1977/juni 1980 ten minste 10 % beneden diezelfde gemiddelde bezettingsgraad in de andere ondernemingen van de Gemeenschap in de jaren 1977, 1978 en 1979 heeft gelegen, en de capaciteit van 459 000 ton per maand volgens verzoekster in de periode juli 1977/juni 1980 reeds bestond, hadden de volgens artikel 4, sub 3, van beschikking nr. 2794/80 berekende referentieproduktiecijfers meer moeten worden opgetrokken dan in de quotamededeling van 19 december 1980 was geschied. Maar dan zou het verschil tussen de bezettingsgraad in verzoeksters bedrijf en het communautair gemiddelde volgens de Commissie minder dan 10 %, en wel 6,4 %, hebben bedragen.

Met betrekking tot de capaciteit van walsstraat II te Bremen verwijst de Commissie naar hetgeen zij in zaak 119/81 heeft betoogd. Zij wil er evenwel de aandacht op vestigen dat zij bij haar schattingen van de capaciteit der onderneming uitgaat van de gegevens welke haar jaarlijks op formulier 2/61 worden verstrekt; en na die capaciteit op de statistische vragenlijsten voor de jaren 1979 en 1980 aanvankelijk op 3 770 000 ton per jaar te hebben gesteld, heeft Klöckner in 1980, voor diezelfde jaren een hogere capaciteit, te weten 4 260 000 ton per jaar, opgegeven. In die nieuwe cijfers vond de Commissie aanleiding tot het instellen van een onderzoek, dat haar de hogere capaciteit deed aanvaarden. Tenslotte

zou verzoekster sinds 1981 haar produktiecapaciteit op het — reeds eerder bereikte — cijfer van 5 508 000 ton per jaar, overeenkomende met 459 000 ton per maand, hebben gesteld. Het wil er echter bij de Commissie niet in dat verzoekster zich in de loop van datzelfde jaar nogmaals in haar produktiecapaciteit zou hebben vergist.

In het expertiserapport Kawasaki wordt volgens de Commissie uitgegaan van een puur theoretisch begrip, de zogenaamde „technische" capaciteit, en niet van het te dezen uitsluitend bepalende begrip der „maximale produktie"; het rapport zou dus niet ter zake dienend zijn.

De Commissie wijst er tenslotte op dat de in deze zaak voorgedragen argumenten niet te rijmen zijn met de argumenten die in andere, gelijkliggende zaken werden voorgedragen.

Verzoekster bestrijdt de argumenten, door de Commissie aangevoerd ten gunste van de maatstaf welke zij ter bepaling van uitzonderlijke moeilijkheden aanlegt: zulke moeilijkheden behoeven niet van technische aard te zijn. Zij kunnen zich ook op economisch niveau voordoen, bijvoorbeeld bij de service op het gebied van de rente; voorts heeft zij erop gewezen dat de berekening van de verschillen tussen de bezettingsgraad in de betrokken onderneming en het communautair gemiddelde deels een ongewisse zaak is. Voorts verklaart zij het betoog der Commissie nopens hetgeen er zou zijn gebeurd als de onderneming het onderhavige probleem in het stadium van de toepassing van artikel 4, sub 3, van de algemene beschikking zou hebben opgelost, niet relevant te achten. De Commissie had zich haars inziens bij de toepassing van artikel 14 alleen maar aan de feiten dienen te houden en moeten nagaan of er al dan niet van uitzonderlijke moeilijkheden mocht worden gesproken.

Verzoekster betwist voorts dat de argumenten waarvan zij zich in deze zaak bediend heeft, niet te rijmen zouden zijn met die welke zij in andere zaken heeft voorgedragen; de beweerde discrepanties zouden ook niet van belang zijn, aangezien het om verschillende zaken — met een verschillende inzet — gaat. Tenslotte beroept zij zich tot staving van haar standpunt op een nieuw expertiserapport, op 12 januari 1982 door professor R. Jeschar uitgebracht. Volgens dat rapport zou Klöckners produktiecapaciteit op een hoger cijfer mogen worden gesteld dan door de onderneming tevoren was opgegeven. Tenslotte schetst verzoekster de economische situatie waarin haar bedrijf door de uitzonderlijk lage quota die de Commissie haar toewees, zou zijn komen te verkeren.

De *Commissie* brengt hiertegen in dat de economische situatie van de onderneming bij de beoordeling van de vraag of er van uitzonderlijke moeilijkheden mag worden gesproken, niet in aanmerking mag worden genomen, zolang zij niet als een gevolg van de toepassing van het quotastelsel is te beschouwen; niet slechts de geproduceerde hoeveelheid, maar ook de gemaakte prijs kan de financiële positie van een onderneming bepalen. De slechte financiële positie der onderneming deed zich reeds voor en niet ten gevolge van het quotastelsel, dat juist werd ingevoerd vanwege het ineenstorten van de vraag en de staalprijzen.

De Commissie wijst er nogmaals op, dat verzoekster de vaststelling der quota voor het eerste kwartaal van 1981 niet heeft bestreden, zodat zij de vaststelling niet meer kan aanvechten. Dat de capaciteit van verzoeksters walsstraat II te Bremen reeds in de jaren 1977-1980 reeds 459 000 ton per maand zou hebben belo-

pen, mag dus, om processuele redenen, geen rol meer spelen. Waar verzoekster zulk een produktiecapaciteit voor het eerste kwartaal van 1981 inroept, zou die capaciteit sedert 1980 moeten zijn gestegen. Maar die stijging en de daaruit voortvloeiende vermindering van de bezettingsgraad, zijn geen gevolg geweest van de invoering van het quotastelsel, zodat zij niet als uitzonderlijke moeilijkheden in de zin van artikel 14 zijn te beschouwen.

De Commissie verklaart voorts het nieuwe expertiserapport niet relevant en als bewijsmiddel ondeugdelijk te achten, omdat het, evenals het rapport Kawasaki, op de berekening van de „technische capaciteit" en niet op de berekening van de „maximale produktie" gebaseerd is.

2. Zaak 312/81

In haar tweede beroep, strekkende tot nietigverklaring van de individuele beschikking van 28 oktober 1981, waarbij haar wegens overschrijding van de quota voor het eerste kwartaal van 1981 voor produkten van categorie I een geldboete werd opgelegd, bedient *verzoekster* zich van de navolgende middelen:

1. de bestreden beschikking zou onrechtmatig zijn, immers in strijd komen met een toezegging waaraan de Commissie gebonden is;

2. de bestreden beschikking zou onrechtmatig zijn, immers berusten op verweersters onrechtmatige beschikking van 29 oktober 1981, waartegen het voorafgaand beroep gericht is;

3. de bestreden beschikking zou onrechtmatig zijn, immers gebaseerd op de eveneens onrechtmatige algemene beschikking nr. 2794/80 en wel met name op haar artikel 9.

A — Het eerste middel

Verzoekster acht de bestreden beschikking onrechtmatig, omdat zij in strijd zou zijn met de haar door de Commissie gedane toezegging, wegens overschrijding van het quotum geen geldelijke sanctie te zullen opleggen. Om Klöckner te doen afzien van haar verzet tegen deelneming aan de „Eurofer II" onderhandelingen, die erop waren gericht de grote Europese staalbedrijven vrijwillig met beperking van hun produktie te doen akkoord gaan, zou de heer Defraigne, kabinetschef van de heer Davignon, vice-voorzitter der Commissie, op 19 maart 1981 namens deze en in diens opdracht, tijdens een telefonisch onderhoud met de voorzitter van verzoeksters raad van beheer, H. Gienow, de twee volgende toezeggingen hebben gedaan:

— enerzijds zouden de diensten der Commissie zich ervoor inzetten dat verzoekster tijdens de onderhandelingen correct zou worden behandeld;

— anderzijds zou de Commissie het probleem tot oplossing brengen („solve the problem"), gerezen door de omstandigheid dat verzoekster in het eerste kwartaal van 1981 met haar produktie het haar voorshands toegewezen quotum zou overschrijden. Deze plooi zou, onafhankelijk van de goede of slechte afloop van de Eurofer II onderhandelingen, worden gladgestreken.

Voorts zou verzoekster verweerster aanstonds bij het begin der besprekingen ervan in kennis hebben gesteld dat zij naar alle waarschijnlijkheid in de loop van het eerste kwartaal van 1981 haar produktiequotum met 100 000 ton zou overschrijden.

In die toezeggingen zou Klöckner aanleiding hebben gevonden deel te nemen aan de besprekingen, waarbij men het ten aanzien van bepaalde produkten eens

is geworden, terwijl zij voorts zou hebben afgezien van het instellen van een beroep tot nietigverklaring van de uiteindelijk op 1 april 1981 afgekomen beschikking, waarbij haar produktiequotum voor het hierbedoelde kwartaal definitief werd vastgesteld.

Verzoekster acht verweerster gebonden aan de belofte haar geen geldelijke sanctie op te leggen, die haars inziens in de toezegging der Commissie dat zij het probleem tot oplossing zou brengen, besloten ligt. Immers, die toezegging werd haar door het te dezen verantwoordelijk lid der Commissie, de heer Davignon, gedaan. De heer Defraigne is slechts als bode opgetreden. Die belofte was bovendien, wat het achterwege laten van de oplegging van een geldboete betreft, duidelijk en welbepaald, ook al werd er niet bij gezegd met welke middelen (bijvoorbeeld: verhoging der produktiequota volgens artikel 14 van de algemene beschikking nr. 2794/80 dan wel wijziging van de berekeningsgrondslagen) men zich voorstelde dit doel te bereiken.

Waar de vertegenwoordiger der Commissie ter gelegenheid van het op haar bureau aan verzoekster afgenomen verhoor, heeft verklaard dat de heer Defraigne ontkent voormelde toezeggingen te hebben gedaan, biedt verzoekster in zoverre getuigenbewijs aan.

De *Commissie* brengt hiertegen in dat uit hetgeen de heer Defraigne in de mond gelegd wordt niet kan worden afgeleid welke toezegging verweerster aan verzoekster zou hebben gedaan, immers de in verschillende zin uit de leggen woorden „het probleem tot oplossing brengen" en „aanpassing" gedogen niet de conclusie dat de heer Defraigne aan verzoekster had beloofd haar geen geldboete te zullen opleggen. Evenmin valt er de belofte in te beluisteren dat verzoeksters quota zouden worden verhoogd of dat ter berekening van die quota van een andere grondslag zou worden uitgegaan; kortom, het bewijs van een door het betrokken gezagsorgaan aangegane verbintenis kan er niet door worden geleverd.

In ieder geval betwist de Commissie dat de heer Defraigne de hem door verzoekster toegeschreven verklaringen heeft afgelegd. Bovendien zou een belofte als gesteld volgens de Commissie niet rechtsgeldig zijn, omdat zij niet schriftelijk werd vastgelegd. Waar het nagestreefde doel alleen door een nieuwe, hogere quotering kon worden bereikt, was er volgens artikel 1 van beschikking nr. 22/60 van de Commissie van 7 september 1960 (PB 61 van 29. 9. 1960, blz. 1248) met betrekking tot de uitvoering van artikel 15 van het (EGKS-)Verdrag, ook een nieuwe, schriftelijke beschikking nodig.

Tenslotte vermocht een door de heer Defraigne beweerdelijk gedane toezegging, die door de verantwoordelijke dienst niet werd bevestigd en bekrachtigd, verweerster in geen geval te binden. Zulk een bekrachtiging zou trouwens rechtens niet mogelijk zijn geweest, immers bij overschrijding van het quotum moet er een boete worden opgelegd. Zulk een bekrachtiging zou derhalve schending van het gemeenschapsrecht hebben ingehouden.

Verzoekster handhaaft voor repliek haar standpunt dat de omstreden toezegging een duidelijke, welbepaalde inhoud heeft gehad: het probleem waarover door de heren Defraigne en Gienow werd gesproken, betrof bepaaldelijk de overschrijding van het quotum en de daaruit voortvloeiende oplegging van een geldboete. De oplossing van het probleem kon dus slechts betekenen dat bedoeld rechtsgevolg zou uitblijven. Bedoelde inhoud van de toezegging vindt trouwens bevestiging in het redeverband waarin bedoeld gesprek heeft plaatsgehad: het initiatief was uitgegaan van de heer

Defraigne, die met de heer Gienow contact had opgenomen om op zijn medewerking aan de Eurofer II-besprekingen aan te dringen.

Tenslotte blijft verzoekster erbij dat de heer Defraigne uitsluitend heeft gesproken als boodschapper van de heer Davignon, i.e. namens iemand die de Commissie kon vertegenwoordigen en binden. Verweersters exceptief verweer, volgens hetwelk de toezegging niet schriftelijk werd vastgelegd, is niet terzake dienende; die toezegging hield niet zonder meer in dat het tot een nieuwe quotering moest komen; de middelen met behulp waarvan zou worden bereikt dat verzoekster geen boete zou hebben te betalen, waren niet gepreciseerd.

In haar conclusie van dupliek wijst de *Commissie* nogmaals op de dubbelzinnige aard van de verklaringen die aan de heer Defraigne worden toegeschreven en op de juridische onmogelijkheid de pretense belofte na te komen. Voorts betwist zij dat de heer Davignon de heer Defraigne ooit gelast heeft namens hem bedoelde toezegging te doen. Met betrekking tot het probleem van de schriftelijke vastlegging wijst zij erop dat een belofte nopens een administratieve handeling in ieder geval in dezelfde vorm dient te worden gegoten als de handeling zelf.

B — Het tweede middel

Verzoekster betoogt dat de bestreden beschikking onrechtmatig is, immers berust op de eveneens onrechtmatige beschikking van 19 oktober 1981, waarbij verweerster afwijzend heeft beschikt op een verzoek om verhoging van de produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981. Dat die afwijzing onrechtmatig was, zou zijn aangetoond in de zaak 303/81 en mocht het Hof het in die zaak ingestelde beroep toewijzen, dan zou ook de thans omstreden geldboete moeten worden geannuleerd, omdat het zou betekenen dat verzoeksters definitieve quotum geacht moet worden nog niet te zijn vastgesteld.

De *Commissie* volstaat er, wat dit middel betreft, mede te verwijzen naar hetgeen zij in de zaak 303/81 heeft betoogd.

C — Het derde middel

Verzoekster acht beschikking nr. 2794/80, die rechtens aan de aangevochten individuele beschikking ten grondslag ligt, om vier redenen onrechtmatig:

— zij houdt schending in van de verplichting een „minimaal gebruik" te waarborgen;

— zij houdt miskenning in van de consequenties van het subsidieverbod van artikel 4, c, van het EGKS-Verdrag;

— de Raad had niet zijn instemming betuigd;

— de contingentering van de exporten is onrechtmatig.

Gezien het rechtstreeks verband tussen beide beschikkingen, zou onrechtmatigheid van de algemene beschikking die van de bestreden individuele beschikking impliceren.

a) De ontvankelijkheid van dit middel

De *Commissie* betoogt dat verzoekster in dit middel slechts kan worden ontvangen voor zover zij stelt dat beschikking nr. 2794/80, bij gebreke van instemming van de Raad, in haar geheel onrechtmatig is. Ook artikel 9 van de algemene beschikking zou dan onrechtmatig zijn. Volgens het arrest, door het Hof op 31 maart 1965 gewezen in zaak 21/64 (Macchiorlati, Jurispr. 1965, blz. 232) kan de onrechtmatigheid van een algemene beschikking ten exceptieve slechts worden ingeroepen voor zover er tussen de bestreden handeling en die algemene beschikking rechtens een rechtstreeks ver-

band bestaat. Dit zou ook het geval zijn met artikel 9 van beschikking nr. 2794/80, waarin de voorwaarden voor de toepassing van geldboeten en het bedrag dier boeten zijn vastgelegd.

Voor het overige zou verzoekster in dit middel niet kunnen worden ontvangen, omdat zij niet heeft aangegeven tegen welke specifieke bepalingen het middel is gericht. Het middel zou bovendien niet ontvankelijk zijn indien verzoekster zich ervan mocht bedienen om zich op onrechtmatigheid van de artikelen 4 en 5 van de algemene beschikking te beroepen, want tussen die bepalingen — waarin de grondslagen ter berekening van referentieproduktiecijfers en quota zijn vastgesteld — en de aangevochten individuele beschikking bestaat rechtens geen rechtstreeks verband.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat haar grieven beschikking nr. 2794/80 in haar geheel betreffen en bestrijdt derhalve de exceptie van niet-ontvankelijkheid.

b) Schending van de verplichting een „minimumgebruik" te waarborgen

Verzoekster acht beschikking nr. 2794/80 onrechtmatig, omdat daarin geen minimaal gebruik van de produktiecapaciteiten der betrokken ondernemingen wordt gewaarborgd. Aangezien het voor een onderneming die tot produktiebeperking overgaat bijvoorbeeld gevaarlijker is een bezettingsgraad van 50 % te verlagen tot 45 % dan een bezettingsgraad van 100 % te reduceren tot 90 %, dient het voor een onderneming vastgestelde produktiequotum de bezettingsgraad niet beneden een zekere grens te doen dalen. Die grens is de gemiddelde bezettingsgraad in de communautaire ijzer- en staalindustrie. Dit volgt zowel uit de bepalingen van het EGKS-Verdrag als uit een algemeen beginsel dat in het recht van alle Lid-Staten wordt gehuldigd. Het is de Commissie derhalve verboden bij de beperking van referentieproduktiecijfers een bepaald, gelijkblijvend percentage aan te houden, zonder met de initiële produktiecapaciteiten rekening te houden; integendeel, de Commissie heeft de ondernemingen die potentieel door de verlaging het zwaarst worden getroffen, i.e. ondernemingen waar de bezettingsgraad al aanstonds erg laag is, te beschermen.

In haar verweerschrift beperkt de *Commissie* zich tot een herhaling van haar exceptie van niet-ontvankelijkheid.

Verzoekster doet zeggen voor repliek dat niettemin haar grief de algemene beschikking in haar geheel betreft; die beschikking houdt namelijk schending van artikel 58 van het EGKS-Verdrag in, niet omdat een van haar specifieke bepalingen niet rechtmatig zou zijn, maar omdat daarin een bepaling welke er rechtens in had moeten voorkomen, ontbreekt. Waar het verzoekster voorts niet om opneming van nadere artikelen in verweersters algemene beschikking, maar om nietigverklaring van de beide, op grondslag van bedoelde algemene beschikking vastgestelde individuele beschikkingen begonnen is, had zij haar doel met een beroep wegens stilzitten niet kunnen bereiken, terwijl het haar vrijstond zich daartoe van een beroep op onrechtmatigheid van de algemene beschikking te bedienen. Zo gezien zou de exceptie van niet-ontvankelijkheid ongegrond zijn.

Haar exceptie van niet-ontvankelijk handhavend, heeft de *Commissie* voor dupliek doen zeggen dat zij het middel

ook materieel ongegrond acht. In artikel 58 van het EGKS-Verdrag worden er, wat de grondslag voor een billijke vaststelling der quota betreft, aan de vrije keuze der Commissie geen beperkingen gesteld; redelijkerwijze kan dus niet worden betwist dat het criterium van de daadwerkelijke produktie der ondernemingen een redelijk uitgangspunt ter vaststelling van de quota kan zijn; het doet een objectieve grondslag aan de hand en maakt een beperking van de totale produktie mogelijk zonder dat er in de marktposities van de onderscheiden ondernemingen wijziging gebracht wordt.

Voor het overige verwijzen beide partijen naar de schrifturen welke zij in de zaak 119/81 hebben overgelegd.

c) De niet-naleving van het verbod van staatssubsidies

Verzoekster betoogt dat de verdeling der quota krachtens de hierbedoelde algemene beschikking ook anderszins niet op een billijke grondslag is geschied, omdat de Commissie geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van de subsidies welke in strijd met artikel 4, c, van het EGKS-Verdrag aan de ijzer- en staalindustrie van sommige Lid-Staten worden verleend. Zij is van mening dat verweerster die onrechtmatige subsidies in aanmerking had moeten nemen door hetzij aan niet-gesubsidieerde ondernemingen een hoger quotum toe te kennen, hetzij de quota van ondernemingen die wel steun hadden genoten, te verlagen. Voormelde schending van het Verdrag zou de begunstigde ondernemingen een vergroting van hun produktie hebben bezorgd die zich zonder bedoelde subsidies niet zou hebben voorgedaan, immers zij hebben meer kunnen investeren dan andere ondernemingen.

Volgens Klöckner had de Commissie niet mogen volstaan met een verwijzing naar de mogelijkheid tegen zulke inbreuken op te treden overeenkomstig artikel 88 van het EGKS-Verdrag (dat door verweerster in dit verband ook nimmer is toegepast), terwijl zij al evenmin artikel 67 van dat Verdrag, dat niet op verboden subsidies in de zin van artikel 4, c, betrekking heeft, zou kunnen inroepen.

De *Commissie* doet zeggen voor repliek dat dit middel ongegrond is, omdat artikel 58 van het EGKS-Verdrag er niet is om aan staatssubsidies toe te schrijven ontwrichtingen der mededinging, waartegen de Commissie met andere middelen kan optreden, te verhelpen.

Voor het overige persisteren partijen ook op dit punt bij hun in zaak 119/81 ingediende memories.

d) Het middel volgens hetwelk de Raad niet zijn instemming zou hebben betuigd

Volgens *verzoekster* had de Raad niet, in voege als voorzien in artikel 58, lid 1, EGKS-Verdrag, zijn instemming met de omstreden algemene beschikking betuigd. Ofschoon meermalen uitgenodigd tot overlegging van het raadsbesluit waaruit van die instemming moest blijken, heeft de Commissie zich ertoe beperkt een volkomen irrelevant perscommuniqué van het secretariaat-generaal van de Raad te produceren. Slechts bestudering van de stukken die de Commissie aan de Raad had overgelegd met het oog op de vergadering waarop de Raad bedoelde instemming had moeten betuigen, en van de notulen en de bandopnamen van die vergadering, had kunnen leren of het werkelijk tot „instemming" is gekomen en of die instemming inhoudelijk aan de eisen van het EGKS-Verdrag voldeed. Er zou dus in de eerste

plaats van een niet-sluitende bewijsvoering sprake zijn.

Met verwijzing naar de argumenten die zij in andere, soortgelijke zaken (119/81 en 244/81) heeft voorgedragen, betoogt verzoekster dat 's Raads instemming in ieder geval voor alle bestanddelen van een quotaregeling noodzakelijk was, en niet slechts voor enkele beweerdelijke wezenlijke aspecten van dat stelsel, welke aspecten bovendien slechts boven water kunnen komen wanneer men te rade gaat met een objectief criterium, dat de Commissie blijkbaar niet heeft kunnen aangeven. Al zou er dus in casu van „instemming" van de Raad mogen worden gesproken, dan nog zou die instemming niet voldoen aan de eisen in het Verdrag gesteld.

In zaak 119/81, waarin eenzelfde vraag was gerezen, heeft de Commissie de tekst overgelegd van de voorstellen welke zij met het oog op de vaststelling van de regeling der produktiequota bij de Raad had ingediend (document van 6. 10. 1980, COM 586 def). Maar bij vergelijking van die tekst, die verzoekster ook in de onderhavige zaak wenst te zien overgelegd, met de definitieve tekst van beschikking nr. 2794/80 treden tal van belangrijke verschillen aan de dag. Het dossier kan dus geen uitsluitsel verschaffen over de vraag op welke tekst 's Raads pretense instemming betrekking had. En zonder objectief criterium kan niet worden vastgesteld of het bij eventuele verschillen tussen beide teksten wel of niet om punten van wezenlijk belang gaat. De primaire eis der rechtszekerheid zou dus zijn miskend.

De *Commissie* wijst verzoeksters betoog — op feitelijke en juridische gronden — van de hand, hetgeen ook geldt voor het verzoek om overlegging van nieuwe, haars inziens overbodige, documenten. Blijkens de considerans van beschikking nr. 2794/80 heeft de Raad wel degelijk zijn instemming betuigd. De Commissie merkt voorts op dat het begrip „instemming" in artikel 58, lid 1, eerste alinea, van het EGKS-Verdrag niet nader wordt omschreven; opzet en strekking van de bepalingen leren evenwel dat het door de Commissie bij de Raad ingediende voorstel-quotaregeling niet in alle bijzonderheden behoeft te zijn uitgewerkt en ook niet als ontwerp-beschikking behoeft te worden gepresenteerd. Integendeel, volgens artikel 58 moeten er, wil het tot een beschikking komen, drie processuele fasen worden doorlopen. Om te beginnen stelt de Commissie volgens lid 1, eerste alinea, vast, dat de Gemeenschap zich in een uitgesproken crisisperiode bevindt en dat de maatregelen, voorzien in artikel 57, niet voldoende zijn om aan de toestand het hoofd te bieden, terwijl in de tweede fase tot invoering van een stelsel van produktiequota wordt besloten. Volgens lid 2 mag de Commissie in de derde fase de regeling tot in bijzonderheden uitwerken en met behulp van een of meer besluiten opleggen. De Raad komt er slechts in de tweede fase aan te pas. De Commissie moet, wil zij een quotaregeling kunnen invoeren, 's Raads instemming inwinnen, maar die instemming is niet nodig voor zover het om de uitwerking der regeling en om haar doorvoering door middel van rechtshandelingen (besluiten) gaat. Naar deze beginselen heeft men zich in casu gedragen: de procedure welke tot vaststelling van beschikking nr. 2794/80 leidde, voldeed aan artikel 58 van het EGKS-Verdrag.

e) De onrechtmatigheid van de contingentering der exporten

Voor het eerst in haar conclusie van repliek heeft *verzoekster* opgemerkt dat de Commissie in beschikking nr. 2794/80 ook voor het gedeelte van de produktie dat voor export naar derde landen bestemd is, een contingent heeft vastge-

steld, welke contingentering onrechtmatig zou zijn, omdat de Lid-Staten ten aanzien van de exporten naar derde landen van onder het EGKS-Verdrag vallende waren volledig bevoegd zijn gebleven. De Commissie zou haar bevoegdheid dus te buiten zijn gegaan. Ook zou de hierin gelegen beïnvloeding — door verweerster — van de hoeveelheid goederen welke op de markten van derde landen wordt aangeboden, in strijd met de doelstellingen van het EGKS-Verdrag uitsluitend gaan ten koste van de produktie van communautaire herkomst.

De *Commissie* acht ook dit middel ongegrond: waar artikel 58 van het Verdrag de Commissie bevoegd verklaart tot invoering van een stelsel van produktiequota, wordt tussen de produktie die voor export buiten de Gemeenschap bestemd is en die welke op de gemeenschappelijke markt moet worden verhandeld, in het geheel niet onderscheiden; het is slechts om een verlaging van het totale aanbod begonnen. Nu de teruglopende vraag op de gemeenschappelijke markt het gevolg is van een op wereldschaal ingetreden economische situatie, behoren ook de middelen ter bestrijding van de crisis op het teruglopen van de vraag op de wereldmarkt te zijn afgestemd. Deze opvatting vindt steun in de overweging dat de instellingen van de Gemeenschap volgens artikel 3, a, van het Verdrag hebben te waken voor een regelmatige voorziening van de gemeenschappelijke markt, „rekening houdende met de behoeften van derde landen." Bij de quotering mag derhalve ook de vraag in derde landen in aanmerking worden genomen.

IV — Mondelinge behandeling

De firma Klöckner-Werke AG, vertegenwoordigd door de hoogleraar B. Börner, en de Commissie, vertegenwoordigd door N. Koch, lid van de juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door de hoogleraar E. Grabitz, zijn ter terechtzitting van 15 december 1982 gehoord. Te dier zitting zijn door de vertegenwoordiger der Commissie twee documenten overgelegd.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 23 februari 1983 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 30 november 1981 ter griffie van het Hof ingediend verzoekschrift heeft Klöckner-Werke AG, ijzer- en staalonderneming, gevestigd te Duisburg, Bondsrepubliek Duitsland, krachtens artikel 33, tweede alinea, EGKS-Verdrag, beroep ingesteld tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie, de dato 19 oktober 1981, waarbij op haar verzoek om verhoging van de produktie- en leveringsquota voor het eerste kwartaal van 1981 afwijzend is beschikt (zaak 303/81).

2 Bij op 15 december 1981 ter griffie van het Hof ingediend verzoekschrift heeft dezelfde onderneming voorts, krachtens de artikelen 33, tweede alinea,

en 36, tweede en derde alinea, EGKS-Verdrag beroep ingesteld, primair strekkende tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie de dato 28 oktober 1981, waarbij haar wegens overschrijding van voormelde quota een geldboete werd opgelegd en subsidiair tot verlaging van het bedrag dier boete (zaak 312/81).

3 Bij beschikking van 5 mei 1982 heeft het Hof de twee zaken wegens verknochtheid gevoegd en verstaan dat zij, voor de mondelinge behandeling en de uitspraak, gezamenlijk zullen worden behandeld.

4 Bij brief van 19 december 1980 had de Commissie, ter uitvoering van haar algemene beschikking nr. 2794/80/EGKS tot invoering van een quotastelsel voor de produktie van staal voor de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie, aan voormelde onderneming haar referentieproduktiecijfers en produktiequota voor het eerste kwartaal van 1981 medegedeeld. Na aanpassing der quota in die zin dat produkten waarvoor geen restricties golden, buiten de quotering werden gelaten, werd een en ander bij brief van 4 april 1981 bevestigd.

5 Door die mededelingen, die niet in beroep zijn aangevochten, werd Klöckners produktiequotum voor walserijprodukten van categorie I, voor genoemd kwartaal op 539 003 ton bepaald. Op 4 februari 1981 verzocht Klöckner de Commissie evenwel om verhoging van dat quotum krachtens artikel 14 van de algemene beschikking nr. 2794/80, stellende dat de haar opgelegde produktiebeperkingen voor haar „uitzonderlijke moeilijkheden" hadden doen rijzen.

6 Bij beschikking van 19 oktober 1981 verklaarde de Commissie dit verzoek ongegrond. Krachtens artikel 33 EGKS-Verdrag heeft de firma Klöckner vervolgens, bij op 30 november 1981 ter griffie ingediend verzoekschrift, nietigverklaring van die beschikking gevorderd.

7 In het eerste kwartaal van 1981 overschreed Klöckner haar produktiequotum voor walserijprodukten van categorie I met 26 682 ton. Van die overschrijding werd de onderneming een verwijt gemaakt in een brief van 15 juli 1981 waarin de Commissie haar verzocht om, overeenkomstig artikel 36, eerste alinea, EGKS-Verdrag, haar opmerkingen in te dienen. De onderneming

heeft daaraan gevolg gegeven met haar brieven van 27 juli en 25 augustus 1981, aangevuld door de verklaringen van haar vertegenwoordigers op de hoorzitting van 24 september 1981.

8 Omdat zij de verklaringen der onderneming niet wenste te aanvaarden, heeft de Commissie haar bij beschikking van 28 oktober 1981, vastgesteld krachtens artikel 9 van beschikking nr. 2794/80, een geldboete van 2 151 150 Ecu opgelegd. Tegen die beschikking is Klöckner krachtens de artikelen 33 en 36 EGKS-Verdrag in beroep gekomen bij een op 15 december 1981 ter griffie ingeschreven verzoekschrift, waarin zij nietigverklaring van voormelde boetebeschikking der Commissie en, subsidiair, verlaging van het boetebedrag vordert.

Het beroep tegen de beschikking van 19 oktober 1981, waarbij op het verzoek om verhoging der quota krachtens artikel 14 van de algemene beschikking nr. 2794/80 afwijzend is beschikt (zaak 303/81)

9 Verzoekster doet haar beroep steunen op twee middelen, onderscheidenlijk inhoudende miskenning van hetgeen onder „uitzonderlijke moeilijkheden" in de zin van artikel 14 van algemene beschikking nr. 2794/80 is te verstaan, en een onjuiste, i.e. te lage, schatting van verzoeksters produktiecapaciteit, en derhalve ook van de bezettingsgraad in haar bedrijf.

Het eerste middel: miskenning van hetgeen onder „uitzonderlijke moeilijkheden" in de zin van artikel 14 van algemene beschikking nr. 2794/80 is te verstaan

10 Artikel 14 van de algemene beschikking nr. 2794/80 luidt als volgt:

„Indien de bij deze beschikking en de uitvoeringsmaatregelen ervan opgelegde produktie- of leveringsbeperkingen voor een onderneming uitzonderlijke moeilijkheden doen rijzen, kan zij zich met overlegging van alle bewijsstukken dienaangaande tot de Commissie wenden.

De Commissie onderzoekt het geval zo spoedig mogelijk in het licht van de doelstellingen van deze beschikking.

In voorkomend geval gaat de Commissie over tot aanpassing van de bepalingen van deze beschikking."

11 In haar administratieve praktijk, berustend op de ervaring welke zij met de staalmarkt heeft opgedaan, heeft de Commissie aan de bepaling een zodanige toepassing gegeven, dat zij „uitzonderlijke moeilijkheden" in aanmerking neemt wanneer zij vaststelt dat de bezettingsgraad van een onderneming meer dan 10 % lager is dan de gemiddelde bezettingsgraad van de ondernemingen in de Gemeenschap.

12 Verzoekster betoogt dat de Commissie zich, door aanlegging van deze maatstaf, zowel aan schending van het gemeenschapsrecht als aan misbruik van bevoegdheid heeft schuldig gemaakt, omdat zulk een — strikt formeel en automatisch — criterium in artikel 14 niet zou zijn bedoeld, immers met letter en geest van het artikel in strijd komt. De Commissie zou, integendeel, alle van geval tot geval optredende bijzondere omstandigheden in aanmerking hebben te nemen, om te kunnen beoordelen of de betrokken onderneming zich, zij het uitsluitend op economisch en financieel terrein, voor uitzonderlijke moeilijkheden geplaatst ziet.

13 De Commissie brengt hiertegen in dat zij de betrokken ondernemingen geen enkel verschil in behandeling mag laten geworden, en derhalve een strikt objectieve maatstaf als de onderhavige moet aanleggen. Voorts zou bij de toepassing van artikel 14 alleen mogen worden gelet op moeilijkheden die een rechtstreeks gevolg van de invoering en toepassing van het quotastelsel zijn, waarvan evenwel geen sprake is wanneer er met de rentabiliteit der ondernemingen verband houdende economische moeilijkheden zijn gerezen.

14 Opgemerkt zij allereerst dat de billijkheidsclausule van artikel 14 slechts kan worden toegepast wanneer een onderneming uitzonderlijke moeilijkheden ondervindt, die door de toepassing van het stelsel van produktiequota zijn veroorzaakt. Weliswaar heeft verzoekster gelijk wanneer zij stelt dat men in deze billijkheidsclausule de moeilijkheden op het oog heeft waarvoor bepaalde ondernemingen zich gesteld zien door de toepassing van algemene regelen, waarin met bijzondere situaties geen rekening is gehouden; niettemin mag er de Commissie geen verwijt van worden gemaakt dat zij een drempel heeft aangebracht, zodat alleen ondernemingen met een betrekkelijk

ver beneden het communautair gemiddelde gelegen bezettingsgraad van de clausule profiteren.

15 Waar de crisistoestand zich over de gehele linie had uitgebreid, zodat alle ijzer- en staalondernemingen ermee te maken hadden, mocht de Commissie het ervoor houden dat de opgelegde produktiebeperkingen slechts tot „uitzonderlijke" moeilijkheden leidden bij ondernemingen die, wat de bezettingsgraad betreft, aan bepaalde voorwaarden voldeden.

16 Dat als drempel een afwijking met 10 % van het gemiddelde is vastgesteld, is ook niet als onrechtmatig te beschouwen. De door de Commissie verlangde marge moet de mogelijkheid bieden enerzijds, het quotastelsel op wezenlijke punten te handhaven, anderzijds rekening te houden met uitzonderlijke omstandigheden die door toepassing van zulk een stelsel zouden kunnen intreden. Door een marge van 10 % aan te houden is de Commissie dus niet getreden buiten de grenzen, in artikel 14 aan haar discretionaire bevoegdheid gesteld.

17 In verband met de grief volgens welke de Commissie misbruik van bevoegdheid zou hebben begaan, zij er op gewezen dat verzoekster voor repliek haar bezwaren in die zin heeft toegelicht dat de Commissie bij vaststelling van de bestreden individuele beschikking ten onrechte heeft gemeend dat zij bij een nog geen 10 % beneden het communautair gemiddelde gedaalde bezettingsgraad, niet langer discretionair mocht beslissen of zich in het geval van verzoekster „uitzonderlijke moeilijkheden" voordeden. Deze grief valt samen met verzoeksters primaire stelling, volgens welke de door de Commissie aangehouden maatstaf met artikel 14 van de algemene beschikking niet verenigbaar zou zijn, voor zover volgens dit criterium omstandigheden welke de bezettingsgraad nog geen 10 % beneden het communautair gemiddelde doen dalen, niet in aanmerking kunnen worden genomen. Daar het Hof deze uitlegging van artikel 14 reeds heeft verworpen, wordt deze grief tevergeefs voorgedragen.

18 Het eerste middel dient derhalve te worden verworpen.

Het tweede middel: verzoeksters produktiecapaciteit zou te laag zijn geschat

19 Verzoekster betoogt subsidiair dat, al mocht de maatstaf welke de Commissie bij de toepassing van artikel 14 heeft aangelegd, als rechtmatig zijn te

beschouwen, haar niettemin een verhoging der quota had moeten zijn toegekend: verweerster zou abusievelijk staande houden dat de bezettingsgraad in Klöckners bedrijf slechts 5,4 % beneden het gemiddelde ligt, terwijl dit percentage in werkelijkheid 17 % zou bedragen. Enerzijds zou de Commissie met betrekking tot de produktiecapaciteit van walsstraat II te Bremen (voor warmgewalst bandstaal) van onjuiste gegevens uitgaan, anderzijds zou zij ten onrechte de capaciteit van een andere walsstraat van dezelfde fabriek (Bremen I), die in het jaar 1974 voorlopig buiten bedrijf gesteld was, buiten beschouwing hebben gelaten. Herstel van deze fouten zou de Commissie, juist naar de thans door haar aangehouden maatstaf, tot verhoging van de omstreden quota aanleiding moeten geven.

20 Voor het eerste onderdeel van dit middel, met betrekking tot de produktiecapaciteit van walsstraat II te Bremen, zij verwezen naar hetgeen het Hof in het nog niet gepubliceerde arrest van 7 juli 1982 in zaak 119/81 heeft overwogen ten aanzien van Klöckners produktiequota voor het tweede kwartaal van 1981, welke quotering hetzelfde probleem had doen rijzen.

21 Verzoekster maakt nogmaals melding van het „expertiserapport Kawasaki" van 1 mei 1981, welk rapport door een groep deskundigen van het Centre belge de recherche métallurgiques (CRM) en de Japanse firma Kawasaki gezamenlijk werd opgesteld. Het Hof heeft aan dat rapport iedere waarde ontzegd, onder meer omdat de twee groepen deskundigen die het hebben opgesteld, te dezen tot een verschillend oordeel blijken te zijn gekomen; kwam het Centre belge, wat de omstreden capaciteit betreft lager uit dan de Commissie, de deskundigen van de Japanse firma maken melding van een aanzienlijk hogere capaciteit.

22 In het onderhavig geding heeft verzoekster geen enkel nieuw gegeven verstrekt op grond waarvan dit oordeel zou kunnen worden gewijzigd. Door overlegging van het expertiserapport Jeschar, dat op een mathematische fictie is gebaseerd, tracht verzoekster een element van het rapport CRM-Kawasaki, waaraan het Hof geen enkele bewijskracht heeft toegekend, recht te zetten. Het rapport-Wollert-Elmendorf is een accountantsrapport, waarin de geldelijke gevolgen van de produktiequota welke voor het derde kwartaal van 1981 aan de onderneming werden toegekend, worden geëvalueerd, uit-

gaande van een door verzoekster opgestelde hypothese, bestaande in de toekenning van quota op grondslag van een hypothetische produktie, overeenkomende met de gemiddelde bezettingsgraad van de ondernemingen in de Gemeenschap. Dit accountantsrapport, waarin het bedrag dat tussen verzoekster en de Commissie in geding is, wordt geëvalueerd, is gebaseerd op een beoordeling van de produktiecapaciteit (459 000 ton per maand is 5 508 000 ton per jaar), die het Hof in zijn arrest van 7 juli 1982 reeds met zoveel woorden heeft verworpen. Het rapport brengt derhalve, wat de door verzoekster opgeworpen kwestie van haar produktiecapaciteit betreft, geen enkel novum.

23 Ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel, namelijk dat de Commissie de capaciteit van de in 1974 buiten bedrijf gestelde walsstraat Bremen I buiten beschouwing heeft gelaten, zij er slechts aan herinnerd dat het Hof in voormeld arrest als zijn oordeel uitsprak dat er, waar in algemene beschikking nr. 2794/80 een wel omschreven referentieperiode werd aangegeven, slechts met de werkelijke produktiecapaciteiten gedurende die periode rekening kan worden gehouden. Nu walsstraat I te Bremen in bedoelde tijdvakken buiten bedrijf gesteld was, heeft de Commissie de aan die walsstraat toe te rekenen produktiecapaciteiten terecht niet in aanmerking genomen.

24 Daar ook het tweede middel faalt, moet het beroep in de zaak 303/81 in zijn geheel worden verworpen.

Het beroep tegen de beschikking van 28 oktober 1981, waarbij aan verzoekster wegens overschrijding der quota een geldboete werd opgelegd (zaak 312/81)

25 Verzoeksters tweede beroep berust op een aantal middelen, die als volgt kunnen worden samengevat:

1. De aan de bestreden individuele beschikking rechtens ten grondslag liggende algemene beschikking nr. 2794/80 zou onrechtmatig zijn;

2. De individuele beschikking van 19 oktober 1981 waarbij op het verzoek om verhoging der quota krachtens artikel 14 van algemene beschikking nr. 2794/80 afwijzend werd beschikt — en die logischerwijze de premisse van de bestreden individuele beschikking is — zou onrechtmatig zijn;

3. De door een vertegenwoordiger van de Commissie gedane toezegging dat van oplegging van een geldboete wegens overschrijding van de hierbedoelde quota zou worden afgezien, zou niet zijn nagekomen;

4. Er zou zich een noodtoestand hebben voorgedaan, die de overschrijding rechtvaardigde en aan oplegging van een geldboete in de weg stond.

De middelen volgens welke algemene beschikking nr. 2794/80 en de individuele beschikking van 19 oktober 1981 onrechtmatig zouden zijn

26 In het feit dat het Hof bij voornoemd arrest van 7 juli 1982 in zaak 119/81, met verwerping van alle door Klöckner ingeroepen middelen, de algemene beschikking nr. 2794/80 rechtmatig heeft bevonden, vond verzoekster aanleiding tijdens de mondelinge behandeling te verklaren dat zij ervan afzag, dit vraagstuk opnieuw aan de orde te stellen, zodat het Hof geen termen aanwezig acht dit te bespreken.

27 Ook het tweede middel is zonder voorwerp geraakt, aangezien het tegen de individuele beschikking van 19 oktober 1981 ingestelde beroep werd verworpen.

Het middel volgens hetwelk de belofte, haar geen geldboete op te leggen, zou zijn geschonden

28 Verzoekster betoogt dat de Commissie in de maand maart 1981, toen het reeds volkomen duidelijk was dat Klöckner haar quota voor het eerste kwartaal van 1981 zou overschrijden, zich beijverde voor de zogenaamde Eurofer II-onderhandelingen, met de bedoeling de grote Europese staalbedrijven in een vrijwillige beperking der produktie te doen bewilligen en daarmede een verlenging van de quotaregeling uit de weg te gaan. In dit kader waren tussen de Commissie en Klöckner besprekingen gevoerd; verzoekster had niet de bedoeling aan die onderhandelingen deel te nemen en de Commissie had getracht haar daartoe alsnog over te halen.

29 Tijdens die besprekingen zou de heer Defraigne, kabinetschef van de heer Davignon, vice-voorzitter van de Commissie, in een op 19 maart 1981 met de heer Gienow, voorzitter van de raad van beheer der onderneming gevoerd

telefoongesprek, namens en in opdracht van de heer Davignon de toezegging hebben gedaan dat, indien Klöckner zich zou verbinden aan de onderhandelingen deel te nemen, de Commissie het probleem tot oplossing zou brengen („solve the problem"), dat gelegen was in de omstandigheid dat verzoekster in het eerste kwartaal van 1981 meer zou produceren dan het haar tot op dat tijdstip toegekende voorlopige quotum. Tot die rechtzetting zou het moeten komen, om het even of voor de Eurofer II-onderhandelingen al dan niet succes was weggelegd.

30 Klöckner acht die toezegging voor de Commissie bindend, omdat zij werd gedaan door het verantwoordelijk gezagsorgaan, waarvan de heer Defraigne louter als boodschapper is opgetreden. Zij acht de toezegging, gezien het redeverband waarin zij werd gedaan, duidelijk en welbepaald: de Commissie zou zich van oplegging van een geldboete onthouden, al werden de middelen om dat doel te bereiken niet gepreciseerd.

31 De Commissie acht Klöckners standpunt feitelijk en rechtens ongegrond: de heer Defraigne heeft zich telefonisch niet in de door verzoekster weergegeven bewoordingen uitgelaten, terwijl hij ook niet „namens en in opdracht van de heer Davignon, als diens boodschapper" toezeggingen heeft gedaan en er, gezien de algemeenheden welke aan de heer Defraigne worden toegedicht, in geen geval van een verweerster bindende toezegging kan worden gesproken.

32 Van een haar bindende toezegging kan volgens de Commissie ook al geen sprake zijn, nu de verantwoordelijke dienst die toezegging niet heeft bekrachtigd, en mocht zulk een bekrachtiging hebben plaatsgevonden, dan zou zij in ieder geval onrechtmatig zijn, immers bij overschrijding der quota is oplegging van een geldboete voorgeschreven; en legt men de pretense toezegging uit als een belofte dat de quota voor het omstreden kwartaal voldoende zullen worden verhoogd om de overschrijding te absorberen, dan zou die toezegging, bij gebreke van schriftelijke vastlegging, niet rechtsgeldig zijn.

33 Klöckners standpunt moet in de eerste plaats worden verworpen omdat aan de heer Defraigne algemeenheden in de mond worden gelegd. De term „solve the problem" kan, ook in de door verzoekster geschetste samenhang, niet geacht worden een verbintenis tot een bepaalde handelwijze in te houden.

34 En aangenomen al dat de aan de heer Defraigne toegeschreven uitlatingen het niet-opleggen van de boete hebben betroffen, dan nog zou daaraan rechtens geen waarde mogen worden gehecht; zou de belofte hebben ingehouden dat een officieel vastgestelde overschrijding niet tot de rechtens eraan verbonden gevolgen zou leiden, dan ware zulk een toezegging onrechtmatig, immers volgens artikel 9 van algemene beschikking nr. 2794/80 heeft de Commissie bij gebleken overschrijding der quota een geldboete op te leggen.

35 Ook dit middel moet derhalve worden verworpen.

Het middel volgens hetwelk zich een noodtoestand zou hebben voorgedaan

36 Verzoekster stelt dat inachtneming van de haar toegekende quota haar zou zijn komen te staan op verliezen die zij niet te boven zou zijn gekomen. Dit zou in de eerste plaats moeten worden toegeschreven aan het feit dat haar uitzonderlijk lage quota werden toegekend, die de bezettingsgraad in haar bedrijf ver beneden het communautair gemiddelde zouden hebben gebracht en ertoe zouden hebben geleid dat de algemene kosten uit haar inkomsten niet konden worden bestreden. In de tweede plaats zou de onderneming zich op economisch en financieel gebied voor bijzondere moeilijkheden geplaatst hebben gezien door de zeer hoge kosten, verbonden aan de herstructurering van haar bedrijfsinstallaties die zij op aandringen van de Commissie zelf sedert 1973 heeft verricht. Die kosten leidden tot een gebrek aan liquide middelen, zodat de onderneming zich in schulden moest steken en haar reserves moest aanspreken. Van haar zwakke financiële positie zou blijken uit een door haar overgelegd accountantsrapport. Ook brengt zij de crisissituatie op de staalmarkt ter sprake.

37 Verzoekster zou dus voor het alternatief hebben gestaan hetzij door schending van de quotaregeling zich de inkomsten te verschaffen waar haar economische situatie om vroeg, hetzij zich aan de quota te houden, met faillissement als onvermijdelijk gevolg. Zij heeft dus in een noodtoestand gehandeld, en haar in objectieve zin onrechtmatig gedrag zou daarin een rechtvaardiging vinden, zodat haar geen sanctie zou kunnen worden opgelegd.

38 Waar de noodtoestand in de rechtsorden van alle Lid-Staten als rechtvaardigingsgrond voor onrechtmatig handelen wordt erkend, zou dit beginsel ook in het gemeenschapsrecht hebben te gelden. Naar gemeenschapsrecht mag

een ieder het grondrecht op overleven inroepen, hetgeen met name ook geldt op het terrein dat door de regeling der produktiequota voor staal wordt bestreken, immers die regeling ligt ten grondslag aan een aantal bepalingen van algemene beschikkingen der Commissie, zoals de bepalingen waarin een verhoging der quota bij uitzonderlijke moeilijkheden of bij een te geringe bezettingsgraad wordt voorzien of die volgens welke er op de referentieproduktiecijfers van kleine betonstaalproducerende ondernemingen ofwel van in Griekenland gevestigde ondernemingen een geringer verminderingspercentage wordt toegepast. Deze bepalingen zouden slechts voorbeelden zijn van de praktische toepassing van het noodtoestandsprincipe in het communautaire vlak.

39 Dat de zojuist genoemde bepalingen alleen gelden voor bepaalde categorieën van kleine ondernemingen, houdt volgens verzoekster schending van het discriminatieverbod in, immers onafhankelijk van de structuur of de omvang der bedrijven dient er over de gehele linie bescherming tegen de noodtoestand te worden geboden.

40 Verzoekster acht in casu alle voorwaarden voor de erkenning van een noodtoestand vervuld: het geschonden belang dat met een regulier functioneren van het quotastelsel gemoeid is, zou van puur formele aard zijn, terwijl het onrechtmatig handelen op de handhaving van een grondrecht, namelijk het recht op overleving, gericht was. De als noodtoestand te beschouwen gevaarlijke situatie zou een rechtstreeks gevolg van de instelling en toepassing van het quotastelsel zijn en geenszins aan een slecht beheer van de onderneming of aan bij het economisch beleid begane fouten mogen worden toegeschreven. Integendeel, de onderneming zou zich helemaal hebben gedragen naar hetgeen de Commissie haar, met het oog op de modernisering van de ijzer- en staalindustrie van de Gemeenschap, in overweging heeft gegeven. Tenslotte merkt zij op dat de onderneming zich, om aan een faillissement te ontkomen, niet van enig legaal middel zou hebben kunnen bedienen.

41 De Commissie betoogt allereerst dat er op het specifieke domein dat door het stelsel der staalproduktiequota wordt bestreken, geen beroep op het bestaan van een noodtoestand mag worden gedaan, omdat zulks met de doelstellingen van artikel 58 EGKS-Verdrag niet te rijmen valt. Met dat artikel wordt een billijke verdeling van de offers als gevolg van de crisissituatie en de ijzer- en staalsector over alle ondernemingen van de Gemeenschap beoogd, teneinde hun rentabiliteit te handhaven, of — op lange termijn — te herstellen, welk doel evenwel niet zou kunnen worden bereikt wanneer de ondernemingen zich aan alle offers zouden kunnen onttrekken door zich op

een noodtoestand te beroepen. Voor zover er te dezen al quotaoverschrijdingen kunnen worden aanvaard, leiden zij noodzakelijkerwijs tot een verlaging van de quota der andere ondernemingen, die dan op hun beurt, ter rechtvaardiging van hun quotaoverschrijdingen, kunnen stellen zich in een noodtoestand te hebben bevonden.

42 In ieder geval waren de voorwaarden waaronder een noodtoestand kan worden ingeroepen, volgens de Commissie in casu niet vervuld; ten tijde van de omstreden overschrijding werd verzoekster niet in haar bestaan bedreigd; bovendien zou zulk een bedreiging geen gevolg zijn geweest van de invoering van het quotastelsel, maar moeten worden toegeschreven aan het feit dat verzoekster in de voorafgaande jaren een onjuist investeringsbeleid heeft gevoerd. Tot staving van haar standpunt kan Klöckner geen werkelijke steun ontlenen aan het accountantsrapport, dat slechts een enkele sector van de onderneming betreft en berust op gegevens die niet kunnen worden geverifieerd. In de onderhavige belangenstrijd staat het voortbestaan van een enkele onderneming tegenover de overlevingskansen van de meeste, zo niet alle andere ondernemingen. Ook had verzoekster de pretense bedreiging van haar bestaan met legale middelen kunnen afwenden, zodat zij zich zelf geenszins recht had mogen verschaffen.

43 Aan een bespreking van het hoofdargument der Commissie, die het begrip noodtoestand met artikel 58 EGKS-Verdrag onverenigbaar acht, dient een onderzoek vooraf te gaan naar de bijzondere omstandigheden welke de onderneming tot staving van haar verzoek inroept.

44 Met betrekking tot de eerste omstandigheid, die beweerdelijk een noodtoestand oplevert, te weten de toewijzing van een, gemeten aan haar werkelijke produktiecapaciteit, te laag quotum, zij eraan herinnerd dat het Hof deze stelling reeds heeft verworpen, zodat zij onbesproken moet blijven.

45 Met betrekking tot de andere omstandigheid die tot de noodtoestand zou hebben geleid, te weten de zeer hoge kosten verbonden aan de herstructurering waartoe de onderneming in 1973 is overgegaan, zij vastgesteld, dat zij met een door de onderneming zelf gedane economische beleidskeus samenhangt. En een wezenlijke voorwaarde welke volgens het recht der Lid-Staten

moet zijn vervuld, wil het tot erkenning van een noodtoestand komen, is juist dat de gevaarsituatie welke het onrechtmatig handelen rechtvaardigt, niet door betrokkene zelf is teweeggebracht. Die voorwaarde is in casu niet vervuld.

46 Met betrekking tot de kennelijke crisis welke de staalmarkt ernstig heeft getroffen, zij erop gewezen dat zij zich in de gezamenlijke ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie heeft doen gelden, hetgeen tot de invoering van het in artikel 58 EGKS-Verdrag voorziene quotastelsel heeft geleid. Volgens die bepaling is de Commissie, indien zij meent dat de Gemeenschap zich in een uitgesproken crisisperiode bevindt, en dat de andere in het Verdrag voorziene maatregelen niet voldoende zijn om aan die toestand het hoofd te bieden, na de nodige raadplegingen, verplicht een stelsel van produktiequota in te voeren. Het stelsel is door de Commissie rechtmatig ingevoerd bij algemene beschikking nr. 2793/80, waaraan alle betrokken ondernemingen zich hebben te houden. Het systeem van produktiequota zou evenwel worden ondermijnd, zoal niet weggevaagd, wanneer iedere onderneming zich, met een beroep op een door ernstige economische moeilijkheden veroorzaakte noodtoestand, aan de beperkingen zou kunnen onttrekken en het haar toegekende produktiequotum naar believen zou kunnen overschrijden. Dit zou een het systeem fnuikende kettingreactie doen ontstaan en artikel 58 EGKS-Verdrag een dode letter doen blijven.

47 Op grond van een en ander moet, aangenomen al dat het begrip „noodtoestand" in het gemeenschapsrecht in beginsel wordt aanvaard, verzoeksters laatste middel, waarin zij zich op een noodtoestand beroept, worden verworpen.

De subsidiair gevorderde verlaging van het boetebedrag

48 Verzoekster heeft geen bijzondere middelen voorgedragen tot staving van haar subsidiaire verzoek om verlaging van het boetebedrag. Het moet derhalve worden geacht op dezelfde gronden te berusten als de primaire vordering. Bij onderzoek naar die gronden is het Hof niet gebleken van redenen welke een verlaging van het boetebedrag zouden kunnen rechtvaardigen.

Kosten

49 Volgens artikel 69, paragraaf 2 van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij desgevorderd in de kosten verwezen. Aangezien verzoekster in het ongelijk gesteld is, moet zij in de kosten worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer)

1. Verwerpt de beroepen.

2. Verwijst verzoekster in de kosten.

O'Keeffe Pescatore

Bosco Koopmans Bahlmann

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 11 mei 1983.

De griffier
P. Heim

De president van de Vierde kamer
A. O'Keeffe

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. REISCHL VAN 23 FEBRUARI 1983 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

In de beide zaken waarin ik thans mijn standpunt heb te bepalen, gaat het weer eens om de ons uit een aantal andere zaken reeds bekende regeling der staalquota, besloten liggende in beschikking nr. 2794/80 (PB L 291 van 31. 10. 1980, blz. 1 e.v.), die van 1 oktober 1980 tot en met 30 juni 1981 heeft gegolden.

In de eerste der onderhavige gevallen gaat het erom dat de Commissie afwijzend heeft beschikt op een door verzoekster gedane aanvraag, daartoe strekkende dat de haar voor het eerste kwar-

1 — Vertaald uit het Duits.